

Forhold, som Muus blev fældet paa; jeg vil slet ikke tale om, at der er det Forhold til Stede, at den ene af de anklagede Lægers egen Erklæring strider stærkt mod Karantænelægens Erklæring. Det er dog altid et meget misligt Forhold, naar en Embedslæge afgiver en Erklæring, paa Embeds Vegne, som ikke er overensstemmende med de faktiske Forhold. Naar man læser den Erklæring, som Dr. B. har afgivet om sit eget Forhold, vil man se, at han skriver — det staar i de første Bilag, der ere tilstillede os —: „Paa given Anledning meddeler jeg Hr. Stadslægen, at jeg i en Del Aar har været hengiven til Misbrug af Morfin. I 1891 (6. Januar—15. Februar) underkastede jeg mig en Afvænningskur paa Kommunehospitalets 6te Afdeling og indlagdes derfra paa Sanatorium „Tandem” i Norge, hvor jeg forblev indtil 27. Oktober samme Aar. Jeg var da helbredet og har siden aldrig haft Tilbagefald til Brug af Morfin”. Det er den Erklæring, som Dr. B. har afgivet angaaende sit eget Forhold. Denne Erklæring staar jo i skrigende Modstning til den Erklæring, Karantænelægen afgiver angaaende hans Forhold, hvor han siger, at ved hans Ansættelse i 1894 var han Morfinist og Kokainist og blev ansat „af Karantænekommissionen, hvilken ikke ved Ansættelsen lagde Skjul paa dette Forhold overfor mig, men bad mig om at forsøge paa at gennemføre Tjenesten med ham”. Men naar man ved, at Dr. med. B. selv siden den Tid to Gange har indlagt sig for noget, han selv troede var kronisk Opiumsforgiftning, forekommer det mig højst besynderligt, at han har kunnet afgive en saadan Erklæring.

For at faa Overensstemmelse mellem disse Erklæringer har Justitsministeren været nødt til at sende en Fuldmægtig ud for at hjælpe paa Sagen. Jeg synes nu, at det er et meget uheldigt Forhold, at Embedsmænd afgive Erklæringer, der bagefter, om jeg saa maa sige, skulle til Korrektur i Justitsministeriet. Jeg maa ligesom det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) sige, at det forekommer mig højst besynderligt, at den højtærede Justitsminister ikke vil anstille Politiundersøgelse, men bruger en Fuldmægtig fra Justitsministeriet til at gaa ud og afholde Afhøringer over en hel Række forskellige Personer. Den højtærede Justitsminister ved jo lige saa godt som ethvert Medlem af dette Ting, at de Svar, der gives paa de Afhøringer, som en saadan Fuldmægtig holder, aldeles ikke have nogen Værdi. Der er ikke nogen som helst Pligt for de paagældende Personer til at tale

Sandhed, hvis de ikke have Lyst til at tale Sandhed, og der er ingen Pligt for dem til at sige noget, hvis de ikke have Lyst til at sige noget. Den højtærede Justitsminister ved jo dog, at den eneste Maade, hvorpaa man i denne Sag kan faa Sandheden frem, er ved at føre Vidner, som afgive deres Vidnesbyrd under Ed. Og det er mig ganske ubegribeligt, hvorfor den højtærede Justitsminister ikke vil være behjælpelig hermed. Jeg synes efterhaanden, at denne Sag har antaget et saadant Omfang, og at denne Sag staar paa et saadant Punkt, at Sandheden maa frem for de Lægers Skyld, der anklages, for Sundhedsstyrelsens Skyld og for den højtærede Justitsministers egen Skyld.

Ellinger: Jeg vil blot til det ærede Medlem fra Sakskebøing (Rørdam) sige, at det ærede Medlem virkelig har været ganske uberettiget til at betegne to ansete Lægers Erklæringer, som han gjorde, nemlig som den Slags Venskabs tjenester, som den ene Læge yder den anden i en snæver Vending. Ja, det var maaske ikke netop de Ord, det ærede Medlem brugte, men det var noget nær ved dem. Jeg siger, at saa længe en Lægeerklæring intet indeholder, der strider mod Sandheden, altsaa er en Erklæring, som for den Sags Skyld lige saa godt kunde udstedes til en Fjende som til en Ven, saa tør en saadan Betegnelse ikke bruges, thi den vil svække Tilliden til Læger og Lægeerklæringer. Hvis nogen her i Tinget havde benyttet en af disse Lægeerklæringer paa urigtig Maade og lagt mere ind i Erklæringerne end det, der stod i dem, kunde det ærede Medlem som Læge og som kyndig i den Slags Sager oplyse Tinget om, at vedkommende gaar for vidt. Det er en Sag for sig, men den anden Sag er det at bruge en saadan Betegnelse, som det ærede Medlem har brugt; der har det ærede Medlem absolut fejlet, det kan der ikke være nogen Tvivl om, og det er intet Under, at det i Lægekredse har vakt meget stor Forbitrelse.

Rørdam: Det, som indenfor Sundhedsstyrelsen vakte, jeg kan godt sige Forargelse, var, at Stadslæge Hoff, som maatte vide, hvad disse Lægeerklæringer betød, benyttede og paaberaabte sig disse Lægeerklæringer, som i Virkeligheden intet som helst betød til Bedømmelse af det paagældende Forhold. Det var derfor, at jeg brugte stærke Ord om disse Erklæringer.

Naar jeg har udtalt her og ønsket at udtale det paa samme Sted, hvor jeg brugte den anden Udtalelse, at jeg ikke har villet